

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M.D.

przeciwko Fundacji „N.” w Z.

o sprostowanie świadectwa pracy i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 3 grudnia 2019 r.,

skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w G.

z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

1. odrzuca skargę,

**2. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania
należnymi stronie pozwanej,**

**3. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. na
rzecz adwokat P.P.C. kwotę 383 zł (trzysta osiemdziesiąt trzy
złote), powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług,
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt IV P (...), oddalającego powództwo o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 24 listopada 2016 r. oraz zasądzenie od pozwanego kwoty 2.714,25 zł

wraz z odsetkami tytułem wynagrodzenia za okres od 10 marca 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.

Powód, reprezentowany przez pełnomocnika wyznaczonego z urzędu, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w G. w całości.

Skargę oparł na naruszeniu przepisów postępowania, to jest art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., polegającym na nierozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów podniesionych przez powoda w postępowaniu apelacyjnym, tj. zarzutów dotyczących naruszenia art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 788 k.p.c., art. 94 pkt 5 k.p., a także braku ustosunkowania się do załączonych przez powoda do apelacji dokumentów, przy jednoczesnym braku odniesienia się do wyżej wymienionych kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co, zdaniem skarżącego, stanowi jednocześnie naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w konsekwencji świadczy o nierozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji istoty sprawy.

Pełnomocnik skarżącego wskazał, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. Oświadczył, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Wysokość szkody poniesioną przez skarżącego na skutek wydania zaskarżonego wyroku określono na kwotę 2.714,25 zł.

Skarżący wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów niniejszego postępowania według norm przepisanych oraz przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu przy sporządzaniu skargi, które nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej odrzucenie, względnie o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - oprócz wymagań przewidzianych dla każdego pisma procesowego - powinna między innymi zawierać wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Spełnienie każdego z wymagań konstrukcyjnych skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest niezbędne, a zatem brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., I BP 18/2007, LexPolonica nr 2242062 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2007 r., I BP 8/2007, LexPolonica nr 3911975). Konstruując skargę o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego orzeczenia oraz określając stawiane jej wymagania formalne, ustawodawca wyraźnie oddzielił podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), w tym przepisy składające się na ich uzasadnienie, od przepisów (przepisu), z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). W związku z tym jest oczywiste, że nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, i na odwrót, nie wszystkie przepisy naruszone przez sąd w postępowaniu poprzedzającym wydanie orzeczenia są tymi przepisami, z którym orzeczenie jest niezgodne. Wyrok może być zgodny z prawem, tj. w sposób prawidłowy orzekać o przedstawionym pod osąd roszczeniu, mimo obrazy niektórych przepisów prawa; przy ocenie wyroku z punktu widzenia art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 424¹ k.p.c. istotna jest treść rozstrzygnięcia oraz jego zgodność lub niezgodność z prawem w rozumieniu przyjmowanym w orzecznictwie. Wyrok jest bowiem niezgodny z prawem nie dlatego, że zapadł z naruszeniem przepisów postępowania, ale z tego względu, iż narusza określony przepis (przepisy) prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2016 r., I BP 2/15, LEX nr 1996824), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2017 r., V CNP 10/17, LEX nr 2429625). Podstawy skargi mogą zatem wypełniać przepisy prawa materialnego lub prawa procesowego, podczas gdy przepisem, z którym wyrok jest niezgodny, może być jedynie przepis lub zespół przepisów

merytorycznych stanowiących materialną podstawę rozstrzygnięcia w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2017 r., I CNP 7/17, LEX nr 2433072). Innymi słowy, niezgodność wyroku z prawem polega na kolizji rozstrzygnięcia z przepisem prawa materialnego i z tego względu wyrok nie może być niezgodny z przepisami postępowania, jak to stwierdza skarżący.

W rezultacie skarżący nie wskazał przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, a zatem skarga dotknięta jest nienaprawialnym brakiem, co prowadzi do jej odrzucenia.

Z tych względów na zasadzie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika skarżącego o zasądzenie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, o kosztach tych rozstrzygnięto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1513 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 - 3, § 16 ust. 5 pkt 2 w związku z § 15 ust. 1 pkt 2 w związku z § 8 pkt 3 oraz w związku z § 15 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

Uwzględniając sytuację materialną powoda, na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpiono od obciążania go kosztami postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

as